

Jumala on uskollinen!

”Niistä lupauksista, jotka Herra oli Israelille antanut, ei yksikään jäänyt täyttymättä. Kaikki lupaukset kävivät toteen.” (Joos. 21:45.)

Avaintekstit:

Joos. 21:43–45;
2. Tim. 2:11–13;
Joos. 23;
Ilm. 14:10, 19;
5. Moos. 6:5.

Kun John F. Kennedy puhui amerikkalaisille virkaanastujaisissaan 20.1.1961, hänen puheensa oli englanniksi vain 1366 sanaa pitkä, mutta se jätti lähtemättömän jäljen kuulijoiden mieleen. Hän kannusti maataan keskittymään velvollisuuksiinsa etuoikeuksien sijaan ja sanoi: ”Kun hyvä omatunto on ainoa varma palkintomme ja historia tekojemme lopullinen tuomari, menkäämme eteenpäin johtamaan rakastamaamme maata, pyytäen Jumalan siunausta ja apua, mutta tietäen, että täällä maan päällä hänen työnsä on todella meidän omamme.”

Kun Joosua, israelilaisten ikääntyvä johtaja, tunsu lähestyvänsä elämänsä loppua, hän päätti puhua kansan ja israelilaisten johtajille (Joos. 23 ja 24). Joos. 23 keskittyy enemmän tulevaisuuteen ja siihen, miten palvoa yksin Jumalaa. Luvussa 24 tarkastellaan Jumalan uskollisia tekoja menneisyydessä, ja tarkoituksena on saada aikaan päätös siitä, kuka yksin ansaitsee tulla palvotuksi: Jahve.

Tällä viikolla tutkimme yhdessä Joosuan ensimmäistä puhetta, jossa hän muistelee Israelin voittoja, mutta samalla hän viitoittaa Israelin tulevan menestyksen tietä.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 20.12.2025

KAIKKI TOTEUTUI

**Millaisen kuvan Joos. 21:43-45 maalaa Jumalasta? Mit-
ten nämä sanat koskevat paitsi historiallista luvattua
maata myös pelastuksemme todellisuutta? (2. Tim.
2:11-13)?**

Nämä jakeet muodostavat kirjan huipennuksen ja sen teologisen yhteenvedon. Niissä korostuu yksi koko kirjan tärkeimmistä teemoista: Jahven uskollisuus liitossaan, sillä hän pitää lupauksensa ja vannomansa valat. Tämä lyhyt jakso myös tiivistää koko kirjan tähänastisen sisällön. Joos. 21:43 puhuu maan jakamisesta ja asuttamisesta (Joosuan kirjan luvut 13-21), kun taas Joos. 21:44 viittaa vihollisten voittamiseen ja maan hallintaan saamiseen (Joosuan luvut 1-12). Kaikkea tätä tarkastellaan jälkikäteen Jumalan uskollisuuden näkökulmasta. Israelilaisten on aina muistettava, etteivät he voi koskaan väittää vihollisista saatuja voittoja tai maata perintöosakseen kuin vain siksi, että Jumala oli uskollinen antamalleen sanalle.

Herra antoi heille *"koko sen maan"* (Joos. 21:43; korostus lisätty), hän antoi *"kaikki viholliset heidän käsiinsä"* (Joos. 21:44; korostus lisätty), ja Herra antoi heidän asua *"kaikkialla"*, aivan kuten hän oli – vannonut" (Joos. 21:44; korostus lisätty) ja *"kaikki" lupaukset kävivät toteen* (Joos. 21:45; korostus lisätty). Sanan *kol*, 'kaikki', toistuva käyttö kuusi kertaa kolmessa jakeessa alkutekstissä (Joos. 21:43-45) korostaa jälleen kerran sitä totuutta, että maa on Jahven lahja, eikä Israel voi ottaa mitään kunniaa itselleen sen saamisesta. Herra oli se, joka vannoi antavansa maan ja joka oli antanut heidän vihollisensa heidän käsiinsä.

Kaikki Israelin menestys on yksinomaan Jumalan jumalallisen aloitteen ja luotettavuuden ansiota. Tämä pätee yhtä lailla meidän pelastukseemme: "Armasta Jumala on teidät pelastanut antamalla teille uskon. Pelastus ei ole lähtöisin teistä, vaan se on Jumalan lahja. Se ei perustu ihmisen tekoihin, jottei kukaan voisi ylpeillä." (Ef. 2:8-9.)

Paavali kirjoitti myös Jumalan uskollisuutta korostaen: "Tämä sana on varma: – Jos olemme hänen kanssaan kuolleet, saamme hänen kanssaan myös elää. Jos kestämmme lujiina, saamme myös hallita hänen kanssaan. Jos kiellämme hänet, myös hän on kieltävä meidät. Jos olemme uskottomia, hän pysyy silti uskollisena, sillä omaa olemustaan hän ei voi kieltää." (2. Tim. 2:11-13.)

HUOLESTUMISEN MERKKI

Koko tämän jakson (Joos. 21:43–45) loisteliäs päätös sisältää kuuliaisuuden täyttyneen ehdon. Menestys ei ole koskaan itsestään selvyyttä; se liittyy aina kuuliaisuuteen Jumalan sanaa kohtaan. Näin ollen sen lisäksi, että maan jakaminen on osoitus Jumalan uskollisuudesta Israelia kohtaan (Neh. 9:8), se mahdollistaa Israelin asenteesta riippuen sen kehityksen tulevaisuudessa. Pystyykö Israel turvaamaan sen, mitä on saavutettu?

Lue Joos. 23:1–5. Mitkä ovat Joosuan puheen johdannon keskeiset kohdat?

Joosuan puhe siirtyy vanhasta ja ikääntyneestä puhujasta (jota korostetaan kahdesti) kuulijoihin, joiden on jatkettava Jumalan heille uskomaa tehtävää. Hän kuvaa, miten maan valloitus oli mahdollista: Herra taisteli heidän puolestaan. Vaikka israelilaiset joutuivat uskottomuutensa ja epäuskonsa vuoksi sotimaan Egyptistä lähdön jälkeen, he eivät onnistuneet ottamaan maata haltuunsa sotilaallisen voimansa ansiosta, vaan Jumalan väliintulon vuoksi.

Jumala on antanut Israelille rauhan sen vihollisista, mutta jäljellä on vielä joitakin kansoja, jotka on karkotettava. Voitto ei ole Israelille toteutunut, muuttumatonta todellisuutta, vaan aina läsnä oleva mahdollisuus, kun he turvautuvat jatkuvasti ja uskollisesti Jumalalta saatavaan apuun.

Mitä yhtäläisyyksiä on siinä, miten israelilaiset valloittivat Kanaaninmaan Joosuan johdolla, ja siinä, miten kristityt voivat nykyään elää voitokasta hengellistä elämää? Lue Joos. 23:10; Kol. 2:15; 2. Kor. 10:3–5; Ef. 6:11–18.

Israelilaisten voitot eivät johtuneet heidän voimastaan ja strategiastaan. Vastaavasti hengellinen voitto synnistä ja kiusauksista on turvattu Jeesuksen Kristuksen uhrin ja ylösnousemuksen kautta. Jumalan kansan on tänäänkin jatkuvasi turvaututtava Pyhän Hengen tarjoamiin hengellisiin voimavaroihin voidakseen elää voitokasta elämää.

Kun meille on annettu niin monia ihania lupauksia, miksi meidän on silti niin helppo tehdä syntiä?

SELKEÄT RAJAT

Joosua käyttää samoja sanoja, jotka hänelle itselleen osoitettiin kirjan alussa (Joos. 1:7-8), ja hän toteaa, että Israelin edessä oleva tehtävä ei ole ensisijaisesti sotilaallinen. Se on hengellinen. Se liittyy kuuliaisuuteen Mooseksen laissa ilmoitetun Jumalan tahdon mukaan.

Miksihän Joosua ottaa niin vahvan kannan Israelin suhteisiin sitä ympäröivien kansojen kanssa? (Joos. 23:6-8, 12-13).

Israelia ei uhkaa muiden kansojen vihamielisyys, vaan ystävyys niiden kanssa. Niiden aseet eivät ehkä ole haaste Israelille, mutta niiden ideologia ja arvot (tai vastakkaiset arvot) voivat osoittautua haitallisemmiksi kuin mikään sotilaallinen voima. Joosua kiinnittää johtajien huomion siihen ratkaisevaan tosiasiaan, että konflikti, jossa he ovat olleet mukana, on viime kädessä hengellinen. Siksi Israelin on säilytettävä ainutlaatuinen identiteettinsä.

Kielto vedota jumalan nimeen, vanhoa sen nimeen ja palvella tai kumartaa sitä liittyy epäjumalanpalvelukseen. Muinaisessa Lähi-idässä jumaluuden nimi edusti sen läsnäoloa ja valtaa. Vieraiden jumalien nimiin vetoaminen tai niiden mainitseminen jokapäiväisissä tervehdyksissä tai liiketoiminnassa merkitsi niiden auktoriteetin tunnustamista ja johti israelilaisia hakeutumaan niiden hallintavaltaan hädän hetkellä (vrt. Tuom. 2:1-3, 11-13).

Jäljellä olevien kanaanilaisten kanssa solmittujen avioliittojen vaarana oli Israelin hengellisen puhtauden menettäminen. Joosuan kehotuksen tarkoituksena ei ole edistää rodullista tai etnistä puhtautta, vaan pikemminkin välttää epäjumalanpalvelusta, joka voi johtaa Israelin hengelliseen romahdukseen. Salomon tapaus on dramaattinen esimerkki sekaavioliittojen surullisista hengellisistä seurauksista (1. Kun. 3:1; 1. Kun. 11:1-8). Uudessa testamentissa kristittyjä varoitetaan selkeästi hakeutumasta avioliittoon ei-uskovan kanssa. (2. Kor. 6:14). Paavali ei kuitenkaan kehoita olemassa olevien avioliittojen tapauksessa eroamaan ei-uskovasta puoliosasta, vaan heitä kehoitetaan elämään esimerkillistä kristillistä elämää sinä toivossa, että puoliso voitetaan Herralle (1. Kor. 7:12-16).

Miten voimme löytää tasapainoisen suhteen meitä ympäröivään yhteiskuntaan?

HERRAN VIHA

Miten meidän pitäisi ymmärtää Joosuan kirjan perusteella (Joos. 23:15-16) ja muualta Raamatusta (ks. myös 4. Moos. 11:33; 2. Aik. 36:16; Ilm. 14:10, 19; Ilm. 15:1) kuvaukset Jumalan vihasta?

Israel oli jo kokenut Herran vihan erämaavaelluksen aikana (4. Moos. 11:33; 4. Moos. 12:9, VKR) sekä luvatussa maassa (Joos. 7:1). Se oli tietoinen seurauksista, joita aiheutui herättämällä Herran viha rikkomalla liittoa räikeästi. Nämä jakeet edustavat Joosuan puheen ankaruuden huipentumaa. On järkyttävää kuulla, että Herra tulee tuhoamaan Israelin, sillä samaa termiä on aiemmin käytetty viitattaessa kanaanilaisten hävittämiseen. Yhtä varmasti kuin Herran lupaukset Israelin siunaamisesta ovat uskollisesti täyttyneet, myös liiton kiroukset (3. Moos. 26; 5. Moos. 28) toteutuvat, jos israelilaiset hylkäävät liiton. Kanaanilaisten karkottamisen ja tuhoamisen valossa nämä jakeet osoittavat jälleen kerran, että Jahve on koko maailman tuomari. Hän julistaa sodan syntiä vastaan riippumatta siitä, missä sitä esiintyy. Israelia ei pyhitetty eikä se saanut erityisiä ansioita osallistumalla pyhään sotaan sen enempää kuin pakanakansatkaan saivat, kun niistä myöhemmin tuli Jahven tuomion välineitä valittua kansaa vastaan.

Israelin vapaudesta valita riippuu, toimivatko menneisyyden tosiasiat perustana sille, kuinka se kohtaa tulevaisuuden.

Ensi silmäyksellä opetus Jumalan vihasta näyttää olevan ristiriidassa sen kanssa, että Jumala on rakkaus (Joh. 3:16; 1. Joh. 4:8). Kuitenkin Jumalan vihan valossa raamatullinen oppi Jumalan rakkaudesta tulee entistäkin merkityksellisemmäksi. Raamattu esittää Jumalan rakastavana, kärsivällisenä, pitkämielisenä ja valmiina antamaan anteeksi (2. Moos. 34:6; Miika 7:18). Synnin vaikutuksen alaisen maailman yhteydessä Herran viha on kuitenkin hänen pyhyytensä ja vanhurskautensa mukainen asenne, koska hän on vastakkain synnin ja pahuuden kanssa. Hänen vihansa ei ole koskaan tunteellista, kostonhimoista tai arvaamatonta ylireagointia. Uusi testamentti opettaa, että Kristus tuli meidän puolestamme synniksi (2. Kor. 5:21, VKR), ja hänen kuolemansa sovittaa meidät Jumalan kanssa (Room. 5:10). Joka uskoo häneen, ei joudu kohtaamaan Jumalan vihaa (Joh. 3:36; Ef. 2:3; 1. Tess. 1:10). Käsite Jumalan vihasta esittää Jumalan maailmankaikkeuden vanhurskaana tuomarina ja sellaisena, joka pitää yllä oikeudenmukaisuutta (Ps. 7:12; Ps. 50:6; 2. Tim. 4:8).

PIDÄ KIINNI JUMALASTA

Ainoa tapa, jolla Israel pystyy välttämään epäjumalanpalveluksen kiusauksen ja Jumalan vihan, ei ole se, että se muistuttaa jatkuvasti liiton ”kiellot”, vaan se, että se on tietoinen ja johdonmukainen uskollisuudessaan Herraa kohtaan. Samaa verbiä, ”pysyä, riippua kiinni” Herrassa (ks. 5. Moos. 4:4, vuoden 1992 käännös ja VKR/RK 2012), käytetään myös kuvaamaan avioliittoa, joka oli tarkoitettu vaimon ja miehen välille (1. Moos. 2:24), tai Ruutin uskollisuutta Noomille (Ruut 1:14). On tärkeää huomata, että Joosuan arvion mukaan tällainen uskollisuus on leimannut Israelia kansakuntana ”vielä tänäkin päivänä” (5. Moos 4:4). Valitettavasti sama toteamus ei pidä paikkaansa Israelin historian myöhempien kausien osalta, kuten Tuomarien kirja surullisesti osoittaa (Tuom. 2:2, 7, 11; Tuom. 3:7, 12; Tuom. 4:1 jne.).

Joosua kehottaa Israelia rakastamaan Herraa, Jumalaansa (Joos. 23:11; vrt. 5. Moos. 6:5). Rakkautta ei voi pakottaa. Missä mielessä voidaan kuitenkin kääkeä rakastamaan?

Jotta Israel voisi jatkuvasti nauttia liiton siunauksista, sen on pysyttävä uskollisena Jumalalle. Hepreankielinen teksti on erittäin painokasta: ”Ole hyvin varovainen oman sielusi tähden.” Sana *’ahavā*, ’rakkaus’, voi viitata monenlaisiin inhimillisiin kiintymyssuhteisiin, kuten ystävälliseen kiintymykseen, seksuaaliseen läheisyyteen, äidilliseen hellyyteen, romanttiseen rakkauteen ja uskollisuuteen Jumalaa kohtaan. Jos ymmärrämme rakkauden Jumalaa kohtaan olevan tietoisesta sitoutumista ja omistautumista hänelle, se voidaan määrätä tehtäväksi rikkomatta rakkauden todellista luonnetta (vrt. Joh. 13:34). Jumala on aina tarkoittanut, että kuuliaisuus hänen käskyjään kohtaan kumpuaisi henkilökohtaisesta suhteesta häneen (2. Moos. 19:4 [”olen – – tuonut teidät tänne luokseni”]; 5. Moos. 6:5, vrt. Matt. 22:37). Tämä perustuu siihen, mitä hän on tehnyt ihmisille suuressa armossaan ja rakkaudessaan.

Käsky rakastaa Jumalaa ilmaisee jumalallisen rakkauden molemminpuolisen, mutta ei symmetrisen luonteen. Jumala haluaa solmia läheisen, henkilökohtaisen suhteen jokaisen ihmisen kanssa, joka vastaa hänen rakkauteensa. Hänen universaali rakkautensa kaikkia kohtaan muodostaa puitteet meidän vapaaehtoiselle, vastavuoroiselle rakkaudellemme.

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Alfa ja omega*, osa 2, s. 116–117 tai *Patriarkat ja profeetat*, s. 503–505.

”Saatana pettää monet sillä uskottavalta kuulostavalla väitteellään, että Jumala rakastaa kansaansa niin suuresti että sallii sen syntisyydenkin. Hän selittää, että vaikka Jumalan sanan uhkaukset osaltaan palvelevatkin tiettyä tarkoitusta hänen siveellisessä hallinnossaan, niitä ei panna koskaan kirjaimellisesti täytäntöön. Mutta Jumala on suhteissaan luotuihinsa aina noudattanut vanhurskauden periaatteita paljastamalla synnin sellaiseksi kuin se todella on – osoittamalla, miten varmasti se johtaa kurjuuteen ja kuolemaan. Synsiä ei koskaan ole ehdoitta annettu anteeksi – eikä tulla koskaan antamaan. Sellainen anteeksianto ilmaisisi ne vanhurskauden periaatteet hylätyiksi, jotka ovat suorastaan Jumalan hallituksen perustana. Siitä tyrmistyi koko lankeamaton kaikkeus. Jumala on tarkoin ilmaissut synnin seuraukset, ja elleivät nämä varoitukset pitäisi paikkaansa, mistä tietäisimme varmasti, että hänen lupauksensa täyttyvät? Sellainen niin kutsuttu hyväntahtoisuus, joka syrjäyttää oikeuden, ei ole hyväntahtoisuutta vaan heikkoutta.

Jumala on elämän antaja. Alusta asti kaikki hänen lakinsa koskivat elämää. Mutta synty särki Jumalan aikaansaaman järjestyksen ja aiheutti ristiriitaisuuksia. Niin kauan kuin on syntiä, on pakostakin myös kärsimystä ja kuolemaa. Vain sen perusteella, että Vapahtaja on kärsinyt synnin kirouksen puolestamme, ihminen voi toivoa pääsevänsä kokemasta kohdalleen sen kauheita seurauksia.” (2AO 117.)

Keskustelunaiheita:

1. Tarkastele todisteita Jumalan uskollisuudesta elämässäsi. Mitä huomaat? Miten reagoit silloin, kun asiat eivät ole menneet niin kuin olet toivonut tai rukoillut tai kun omalle kohdalle omistettujen lupauksen vastaus onkin hiljaisuus?
2. Keskustelkaa Raamatun opetuksesta Jumalan vihasta. Miten esittäisitte Herran vihan osana evankeliumia?
3. Mitä periaatteita voit poimia tämän viikon raamattutunnista liittyen suhteisiimme uskosta osattomien kanssa? Miten voimme löytää tasapainon sen välillä, että meillä on selkeät rajat periaatteidemme ja käytäntöjemme suhteen ollessamme tekemisissä ihmisten kanssa palvellaksemme heitä ja huolehtiaksemme heidän hyvinvoinnistaan?